

Arrest

nr. 281 071 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DURAN RODRIGUEZ
Ten Wijngaarde 4/101
9150 KRUIBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat B. DURAN RODRIGUEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 15 november 2008 in België in het huwelijk met mevrouw N.V.D., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij wordt op 30 juni 2009 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.2. Op 26 oktober 2009 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker echter pas op 31 juli 2017 ter kennis gebracht.

1.3. Tijdens het huwelijk worden drie kinderen geboren, met name in 2010, 2012 en 2014.

1.4. Op 9 januari 2016 scheiden verzoeker en zijn echtgenote uit het echt.

1.5. Bij schrijven van 15 juli 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 30 juni 2022 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2019 werd ingediend en op data van 06.03.2020 en 03.09.2020 werd geactualiseerd door :

[F.,T.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Marokko

geboren te [...] op [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier leert ons dat betrokkene een eerste maal wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied op 02.04.2007 omdat hij zich aanmeldde bij de gemeente met het oog op de vaststelling van verblijf voor aangifte van een huwelijk. Op 15.11.2008 trouwt betrokkene te Antwerpen met een Belgische onderdane en op basis van dit huwelijk dient hij op 20.01.2009 een aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag wordt toegestaan en betrokkene wordt op 30.07.2009 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit dit huwelijk worden drie kinderen geboren (°2010, °2012 en °2015). Bij beslissing dd. 26.10.2009 wordt het verblijfsrecht van betrokkene reeds ingetrokken maar deze beslissing wordt pas op 31.07.2017 aan betrokkene betekend. Op 09.01.2016 werd de echtscheiding uitgesproken. Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 24.08.2009 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, bij nacht. Op 07.10.2011 wordt betrokkene door de Politie rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete voor het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen. Op 12.06.2012 wordt betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 27.09.2016 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden voor diefstal (herhaling). Op 28.11.2017 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met een ongeschiktheid van meer dan vier maanden tot gevolg, diefstal van een laptop en een voertuig, dracht van een wapen zonder wettige reden en weerspanningheid. Tenslotte wordt hij op 29.01.2018 (op verzet 29.11.2016) door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden voor diefstal (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling). We stellen dus vast dat betrokkene tussen 2009 en 2018, over een tijdspanne van negen jaar, vijf maal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar en acht maanden, waarbij hij momenteel zijn straf uitzit in de gevangenis met voorzien strafeinde op 19.07.2023. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat hij reeds sinds 2009 in België verblijft, dat hij hier volledig geïntegreerd is, dat hij over verblijfsrecht beschikte in het kader van zijn huwelijk met een Belgische onderdane, dat hij de vader is van drie minderjarige Belgische kinderen en dat hij alle banden met zijn thuisland verloren is.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, werd betrokkene meermaals correctioneel veroordeeld en bevindt hij zich in een staat van wettelijke herhaling voor diefstal en poging tot diefstal. De gepleegde feiten zijn ernstig.

Betrokkene werd namelijk reeds vijf maal veroordeeld voor diefstal waarbij hij het gebruik van geweld niet schuwde en hij zich tevens schuldig maakte aan dracht van een wapen zonder wettige reden. Op 28.07.2017 maakte hij zich schuldig aan opzettelijke slagen en verwondingen waarbij het slachtoffer gekneveld werd, ernstig gewond raakte en een tijd in levensgevaar verkeerde. Uit het gerechtelijke onderzoek blijkt een duidelijke vooringenomenheid van betrokkene om misbruik te maken van de persoon van het slachtoffer en om diefstal te plegen. Hij is met criminele motieven met het slachtoffer meegegaan naar huis, heeft hem (meer) alcohol laten drinken, hem vervolgens gekneveld en herhaaldelijk geslagen en hem daarna naar het terras, als enige bereikbare vluchtweg, gedreven (vonnis dd. 28.11.2017 van de Correctionele Rechtbank Antwerpen). Uit het vonnis dd. 28.11.2017 blijkt verder dat de rechter oordeelde dat zijn agressieve houding getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden waarbij hij op een ongeoorloofde wijze agressief heeft gehandeld. Hij hield geen rekening met de andermans eigendomsrechten en belangen en toonde evenmin enig respect voor het gezag en de autoriteit van de politiediensten. Volgens het vonnis blijkt nog dat betrokkene weinig schuld- en probleeminzicht toont en zich bedient van verschillende aliases. De rechter is van oordeel dat dit alles toont dat betrokkene lak heeft aan de geldende normen en regels in onze maatschappij. Zijn persoonlijk gedrag getuigt dan ook van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. De samenleving dient hiertegen beschermd te worden. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene haalt aan dat hij hier al zeer lang zou verblijven, namelijk sinds 2009, dat België hierdoor zijn thuisland geworden zou zijn en hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds in 2007 werd aangetroffen op het Belgische grondgebied en dat hij van 20.01.2009 tot 15.05.2017 (mits enkele schrappingen van ambtswege) zich in legaal verblijf bevond op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane. Zijn verblijfsrecht werd reeds ingetrokken bij beslissing dd. 26.10.2009 maar deze beslissing werd pas betekend door betrokkene op 31.07.2017 en pas op 15.05.2017 werd zijn F-kaart gesupprimeerd. Zijn verblijf in België sinds 2009 wordt door ons dan ook niet betwist. Echter, we merken op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België in 2007 ruim 25 jaar in Marokko verbleef. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat mijnheer geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij in het bezit is van een Marokkaanse identiteitskaart geldig tot 18.09.2023 waarop een domicilieadres te Marokko vermeldt wordt. Tevens bevat zijn administratief dossier een Marokkaans rijbewijs (met nr. [...]) dat op 07.11.2013 te [N.], Marokko werd afgeleverd. Zijn vervallen Marokkaans paspoort met nr. [...] bevat verschillende inreisstempels Marokko en dit op 01.12.2015, 13.11.2015 en 07.12.2015 evenals uitreisstempels dd. 01.12.2015 en 07.12.2015 naast een inreisstempel Almeria (Spanje) per boot dd. 10.02.2016. Mijnheer heeft ruim zes tiende van zijn leven doorgebracht in Marokko en is daar opgegroeid. Minstens tot 2015 keerde hij terug naar Marokko. Bovendien blijkt uit het griffiedossier van betrokkene, meer bepaald uit zijn belhistoriek, dat hij het afgelopen jaar vanuit de gevangenis vijf verschillende Marokkaanse nummers belde, waarvan één regelmatig. Dit alles wijst niet op een situatie waarin er geen banden meer zijn met het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan men de taal spreekt. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene wel degelijk nog over sociale en culturele banden heeft met Marokko en dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij nog familie en/of vrienden/kennissen heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Betrokkene beroept zich tevens op zijn volledige integratie (met name het feit dat hij sinds zijn verblijf in België altijd gewerkt zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om niet financieel afhankelijk te zijn van de Belgische Staat, dat hij goed Nederlands zou spreken na het volgen van twee cursussen en dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben). Ter staving van zijn volledige integratie legt betrokkene volgende stukken voor: een deelcertificaat Nederlands niveau waystage dd. 21.12.2017, zijn attest van inburgering dd. 04.07.2011, zijn individuele rekening van 2014, zijn curriculum vitae en een overzicht van zijn arbeidsverleden via 'Mijn Loopbaan'. We stellen dus allereerst vast dat betrokkene, niettegenstaande zijn legaal verblijf van 2009 tot 2017, zeer weinig integratiestukken voorlegt. Bovendien blijkt uit de verschillende opgelopen veroordelingen een duidelijke onwil aan zich aan te passen aan de in

België geldende wetten en regels. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 29.01.2018 en betrokkene zit sinds 30.07.2017, tot op heden, in de gevangenis, met voorzien strafeinde op 19.07.2023. Uit het vonnis dd. 28.11.2017 blijkt dat hij weinig schuld- en probleeminzicht toont. Hoewel betrokkene op 15.11.2008 in het huwelijk trad en dus de kans had hier een gezinsleven uit te bouwen, werd hij op 24.08.2009 voor de eerste maal veroordeeld. Betrokkene trok hieruit geen enkele lering en werd op 12.06.2012 opnieuw veroordeeld voor gelijkaardige feiten, niettegenstaande hij op dat ogenblik reeds vader was van twee dochters. Hij recidiveerde in het plegen van diefstallen en trok geen enkele lering uit eerdere veroordelingen in plaats van de kans te grijpen om op het rechte pad te blijven en zijn gezinsleven in België uit te bouwen. We wijzen er hoewel betrokkene aantoont dat er sprake was van een tewerkstelling tussen 03.05.2010 en 14.12.2012 (met veel onderbrekingen), van 08.05.2014 tot 02.12.2015 (mits veel onderbrekingen) en van 28.11.2016 tot 24.01.2017 (ook weer onderbroken), dit hem er niet van weerhield om strafbare feiten te plegen. Niettegenstaande betrokkene de mogelijkheid had om op legale manier een inkomen te verwerven voor zichzelf en zijn kinderen, verkoos hij toch het snelle gewin van diefstal. Het hebben van een job vormt dan ook geen enkele garantie voor het niet plegen van nieuwe feiten. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2007 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

De nauwste banden die betrokkene met België heeft is het feit dat zijn drie kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken en in België wonen en leven. Echter, opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij steeds goed gezorgd zou hebben voor zijn kinderen en dat de rechtbank een week/weekregeling uitgesproken zou hebben (hiervan wordt geen bewijs voorgelegd), heeft betrokkene er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. De feiten waarvoor betrokkene tot een gevangenisstraf van vier jaar werd veroordeeld vonden plaats op 28.07.2017, op dat ogenblik was betrokkene reeds de vader van drie kinderen. Ook de veroordelingen opgelopen op 12.06.2012, op 27.09.2016 en op 29.01.2018 betreffen feiten die plaatsvonden op een ogenblik dat mijnheer reeds ouderlijke verantwoordelijkheid droeg (zijn jongste dochter werd geboren op 06.01.2010). Dit getuigt dus allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat de feitelijke gezinssituatie van zijn kinderen door huidige beslissing niet veranderd. Zij hebben steeds ingewoond bij hun moeder en zullen dat ook blijven doen, ook hun scholing komt ook geen enkele manier in het gedrang. Mijnheer zelf verblijft sinds 30.07.2017 in de gevangenis omwille van zeer ernstige feiten van openbare orde, met strafeinde voorzien op 19.07.2023. Aangezien betrokkene reeds langdurig in de gevangenis verblijft, blijkt niet dat dit een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. We merken op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn kinderen zich momenteel bevinden. Uit de voorgelegde bezoekerslijst blijkt dat zijn oudste dochter, samen met haar maternale grootouders, haar vader regelmatig bezoekt in de gevangenis. We merken hierbij op dat veel van deze bezoek op virtuele wijze gebeurden. Dit kan ze blijven doen minstens tot het voorziene strafeinde op 19.07.2023 aangezien huidige beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien betrokkene zijn gevangenisstraf dient uit te zitten. Nadien kunnen betrokkene en zijn echtgenote er voor kiezen om, in het belang van de kinderen, contact te houden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Marokko. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken en het land dus op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen, eventueel vergezeld door hun moeder of door hun maternale grootouders. We wijzen er op dat betrokkene en zijn oudste dochter gewend zijn aan virtuele contacten, aangezien veel van de gevangenisbezoeken van zijn dochter virtueel plaatsvonden. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in

hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting zet verzoeker zijn middel uiteen als volgt:

“De motivering van verwerende partij schiet in casu echter duidelijk te kort, om volgende redenen:

- Het belang van de minderjarige kinderen

De kinderen van verzoeker zijn in België geboren, hebben de Belgische nationaliteit (dankzij de Belgische moeder) en kunnen dus niet zomaar mee verhuizen met verzoeker. Terwijl de gemachtigde stelt dat een virtueel contact zou moeten volstaan en dit verwijzend naar het feit dat er reeds virtuele contacten georganiseerd werden binnen de gevangenis. Ten dien einde merkt verzoeker op dat gedurende de coronaperiode virtuele bezoeken en belmomenten de norm werden en zodoende dat — gelet op de gezondheidscrisis - het fysiek contact tot een minimum beperkt diende te worden. Wat evident noch verzoeker, noch de kinderen ten kwade kan genomen worden. Desondanks heeft verzoeker een duurzame band met zijn minderjarige kinderen blijven behouden, doch dit was verre van ideaal.

Temeer ook omdat kinderen nood hebben aan een fysiek contact met hun ouders en dit in het bijzonder voor wat betreft hun ontwikkeling en opvoeding.

Welnu, in zijn bestreden beslissing staat de gemachtigde op geen enkele wijze stil met de negatieve effecten dat zijn beslissing heeft voor de minderjarige kinderen.

Door geen rekening te houden met het lang verblijf en door het gebruiken van een stereotyperend en niet geïndividualiseerde formulatie schendt verwerende partij zijn motiveringsplichten, samen met de beginselen van goed bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt een kennelijke appreciatiefout uit.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij door zijn beslissing zodanig te motiveren zijn motiveringsplicht en zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Dit maakt eveneens een schending uit van de plicht tot adequate materiële motivering in toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

- Het zogenaamde gevaar voor de openbare orde

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde zou zijn en dat dit bijgevolg een rechtvaardiging zou zijn voor de inmenging van zijn privé en gezinsleven.

In die zin merkt verzoeker op dat hij de slachtoffers reeds vergoed heeft en dat hij zijn betrokkenheid in de strafdossiers nooit heeft ontkend. Wat aldus onderstreept dat hij zijn verantwoordelijkheid heeft genomen.

Verwerende partij schendt bijgevolg zijn motiveringsplichten, zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, maar ongegrond is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien. Er wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en op zeer uitgebreide wijze toegelicht waarom deze niet worden aanvaard om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat op geïndividualiseerde wijze is gemotiveerd waarom verzoeker de verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan.

Allereerst wordt ingegaan op de verblijfshistoriek van verzoeker in België en de intrekking van zijn verblijfsrecht op 26 oktober 2009, beslissing die hem evenwel pas op 31 juli 2017 werd betekend. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker is getrouwd met een Belgische vrouw, maar intussen reeds ettelijke jaren is gescheiden. Verweerder wijst er tevens op dat verzoeker de vader is van drie minderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit bezitten. Verweerder gaat verder in op de veroordelingen van verzoeker en stelt vast dat hij door zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij licht concreet toe hoe hij tot deze vaststellingen komt. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Verweerder verwijst in zijn beslissing niet louter naar het feit dat verzoeker in de periode van 2009 tot en met 2018 vijfmaal strafrechtelijk werd veroordeeld voor herhaalde inbreuken op de openbare orde, maar gaat ook zeer uitgebreid in op de concrete feiten en gedragingen van verzoeker die tot deze veroordelingen hebben geleid. Hij wijst op de strafmaat – in totaal een gevangenisstraf van zeven jaar en acht maanden – en gaat verder in op welbepaalde concrete vaststellingen die door de strafrechter zijn gedaan met betrekking tot de feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verweerder benadrukt dat alle veroordelingen betrekking hebben op diefstallen of pogingen tot diefstal, waarbij geweld niet werd geschuwd en verzoeker zich tevens schuldig maakte aan de dracht van een wapen zonder geldige reden. Verweerder benadrukt de ernst van de gepleegde feiten evenals de staat van wettelijke herhaling waarin verzoeker zich bevindt. Hij wijst erop dat uit het vonnis van 28 november 2017 blijkt dat de rechter oordeelde dat de agressieve houding van verzoeker getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit, dat hij geen rekening houdt met andermans eigendomsrechten en belangen en dat hij evenmin enig respect toonde voor het gezag en de autoriteit van de politiediensten. Volgens hetzelfde vonnis toont verzoeker weinig schuld- en probleeminzicht en maakt hij gebruik van verschillende alibies. Verweerder stelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Gelet op de ernst van de feiten die waren gericht op het verkrijgen van een snel en illegaal voordeel, het herhaalde karakter en het geweld of de bedreiging die werd gebruikt, beschouwt verweerder verzoeker als een ernstig gevaar voor de openbare orde. In het licht van deze motivering kan niet worden gesteld dat het werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar voor de openbare orde louter wordt afgeleid uit het gegeven dat verzoeker (meermaals) strafrechtelijk is veroordeeld.

Verweerder gaat verder in op de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen elementen, met name de duur van zijn verblijf in België sinds 2009, de voorgehouden integratie, het gegeven dat hij vader is van drie minderjarige Belgische kinderen en dat hij de banden met het thuisland zou hebben verloren. Hij motiveert om welke redenen volgens hem wel degelijk blijkt dat verzoeker, ook los van zijn nationaliteit, nog banden heeft met zijn land van herkomst. Hij wijst erop dat verzoeker de taal van zijn land van herkomst spreekt en dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij nog sociale en culturele banden heeft met dit land. Verweerder motiveert dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker zijn leven niet kan heropbouwen in zijn land van herkomst. Hij motiveert ook dat in werkelijkheid zeer weinig stukken voorliggen die de integratie in België aantonen en zijn strafrechtelijke verleden net een duidelijke onwil aantoonen om zich aan te passen aan de Belgische wetten en regels. Hij oordeelt dat de bescherming van de openbare orde in de voorliggende zaak zwaarder doorweegt. Verweerder houdt er verder rekening mee dat verzoeker drie minderjarige kinderen heeft die de Belgische nationaliteit bezitten en in België wonen en leven. Hij stelt echter vast dat ook dit gezinsleven niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten

rechtvaardigen volgens verweerder de inmenging in het privé- en gezins-leven van verzoeker. Verweerder wijst erop dat het hebben van kinderen verzoeker er niet van heeft weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meer-maals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Hij stelt vast dat verzoeker tijdens het plegen van de meeste feiten al vader was. Zijn oudste dochter is immers geboren op 6 januari 2010. Verweerder stelt dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van de kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag mag worden verwacht. Bovendien merkt verweerder op dat de feitelijke gezinssituatie door de huidige bestreden beslissing niet verandert. De kinderen hebben steeds ingewoond bij hun moeder en zullen dit ook blijven doen, waardoor hun scholing ook op geen enkele manier in het gedrang komt. Verzoeker verblijft reeds sinds 30 juli 2017 in de gevangenis en het strafeinde is pas voorzien op 19 juli 2023. Verweerder wijst erop dat verzoeker de volledige verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin zijn gezin zich momenteel bevindt. Hij merkt op dat er in de gevangenis ook reeds gebruik wordt gemaakt van virtuele bezoeken en dat het contact, na het einde van de gevangenisstraf, tussen verzoeker en zijn kinderen verder kan worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen naar Marokko. Verweerder wijst er nog op dat het gegeven dat de uitoefening van het gezinsleven met de kinderen moeilijker zal verlopen, het loutere gevolg is van de eigen keuzes van verzoeker die zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Op basis van de gedane vaststellingen is verweerder van mening dat er op grond van artikel 8 van het EVRM geen reden is om de verblijfsmachtiging in België toe te staan. Verweerder oordeelt dat de redenen van openbare orde zwaarder doorwegen dan de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, niet geïndividualiseerd of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Bovendien dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig zijn en verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. Verzoeker betwist de gegevens die in de bestreden beslissing worden opgesomd niet, maar stelt dat er met bepaalde elementen en verdragsbepalingen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Hij acht de beslissing verder kennelijk onredelijk.

2.5. Verzoeker betoogt dat verweerder spreekt over het “*zogenaaamde*” gevaar voor de openbare orde, maar dat hij de slachtoffers reeds heeft vergoed en hij zijn betrokkenheid in de strafdossiers nooit heeft ontkend. Hij is dan ook van mening dat hij zijn verantwoordelijkheid heeft genomen en dat verweerder niet met alle elementen rekening heeft gehouden.

Verzoekers kritiek kan echter niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt op zeer uitgebreide wijze gemotiveerd aangaande de door verzoeker gepleegde feiten en de door hem opgelopen strafrechtelijke veroordelingen. Zo wijst verweerder op de volgende veroordelingen:

- veroordeling van 24 augustus 2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, bij nacht;
- veroordeling van 7 oktober 2011 door de politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete voor het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen;
- veroordeling van 12 juni 2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling);
- veroordeling van 27 september 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van acht maanden voor diefstal (herhaling);
- veroordeling van 28 november 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met een ongeschiktheid van meer dan vier maanden tot gevolg, diefstal van een laptop en een voertuig, dracht van een wapen zonder wettige reden en weerspannigheid;
- veroordeling van 29 januari 2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van zeven maanden voor diefstal (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling).

Verweerder heeft verder ook gewezen op verzoekers persoonlijke gedragingen en stelt dat er sprake is van een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Hij wijst erop dat verzoeker zich op 28 juni 2017 schuldig maakte aan opzettelijke slagen en verwondingen waarbij het slachtoffer werd gekneveld, ernstig gewond raakte en een tijd in levensgevaar verkeerde. Uit het gerechtelijke onderzoek bleek een duidelijke vooringenomenheid van verzoeker om misbruik te maken van de persoon van het slachtoffer en om diefstal te plegen. Hij was met criminele motieven met het slachtoffer meegegaan naar huis, heeft hem (meer) alcohol laten drinken, hem vervolgens gekneveld en herhaaldelijk geslagen en hem daarna naar het terras, als enige bereikbare vluchtweg, gedreven, zo blijkt uit het vonnis van 28 november 2017. Hier heeft de strafrechter er ook op gewezen dat verzoeker weinig schuld- en probleeminzicht toont.

Ingevolge de ernst van de feiten die waren gericht op het verkrijgen van snel en illegaal voordeel, het herhaalde karakter en het gegeven dat verzoeker geweld of bedreiging gebruikte, concludeert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en dat het in het belang is van de samenleving om hem geen verblijf toe te staan.

Verzoeker gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze zodoende ook niet. Door louter te beweren dat hij de slachtoffers van de door hem gepleegde feiten heeft vergoed, toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen aangaande het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Verzoeker brengt bovendien geen enkel begin van bewijs naar voor van de beweerde vergoeding van zijn slachtoffers, noch heeft hij hierop gewezen in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 15 juli 2019.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij zijn betrokkenheid in het strafdossier nooit heeft ontkend en hij zijn “*verantwoordelijkheid*” zou hebben genomen, dient nogmaals te worden vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten om deze elementen concreet naar voren te brengen in de aanvraag van 15 juli 2019. Bovendien

betwist verzoeker niet dat hij herhaaldelijk overging tot nieuwe feiten van (poging tot) diefstal met verzwarende omstandigheden, waaronder geweld, en dat in het vonnis van 28 november 2017 net werd vastgesteld dat hij weinig schuld- en probleeminzicht vertoont, wat niet te rijmen valt met zijn bewering dat hij zijn “*verantwoordelijkheid*” zou hebben opgenomen. Hij kan op dit punt, met zijn algemene bewering, niet overtuigen.

Verzoeker slaagt er niet in om met zijn kritiek de motieven van de bestreden beslissing inzake het actuele en voldoende ernstige gevaar dat hij vormt voor de openbare orde te weerleggen. Hij kan ook niet overtuigen dat verweerder in dit verband enig relevant gegeven onterecht niet heeft betrokken in zijn beoordeling.

2.6. Verzoeker verwijst verder naar het belang van zijn minderjarige kinderen. Hij stelt dat zijn kinderen de Belgische nationaliteit bezitten en in België zijn geboren, waardoor zij niet zomaar mee kunnen verhuizen. Hij wijst erop dat de virtuele bezoeken en het overige contact via de moderne communicatiemiddelen in de gevangenis de norm werden door de coronapandemie en dat dit hem, noch zijn kinderen ten kwade kan worden geduid. Hij stelt dat hij desondanks een duurzame band met zijn kinderen is blijven behouden, hoewel dit verre van ideaal was. Hij wijst er nog op dat kinderen nood hebben aan fysiek contact met hun ouders, in het bijzonder voor wat betreft hun ontwikkeling en opvoeding. Hij is van mening dat verweerder op geen enkele wijze heeft stilgestaan bij de negatieve effecten die de bestreden beslissing heeft voor zijn minderjarige kinderen. Hij is nog van mening dat zijn lang verblijf in België niet in rekening is gebracht.

Dit betoog van verzoeker dient mede te worden beoordeeld in het licht van de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad laat in het midden of de voorliggende zaak eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Deze verplichtingen zijn niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en in elk geval zijn de van toepassing zijnde principes gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde ‘*fair balance*’-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezins- of familiehereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezins- of privéleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie en de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezins- of privéleven wordt voortgezet in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minder-jarige kinderen, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van een privé- en gezinsleven van verzoeker in België. Verweerder is overgegaan tot een concrete beoordeling en belangenafweging inzake het ingeroepen gezins- en privéleven en de vastgestelde redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt inzake elk van de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, waaronder onder meer het lange verblijf in België en de banden met zijn Belgische kinderen, een zeer concrete motivering voorzien. Uit de motieven blijkt dat verweerder op uitvoerige wijze heeft toegelicht waarom in het geval van verzoeker de belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers privé- en gezinsbelangen. Het komt in deze situatie aan verzoeker toe om het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de belangenafweging met concrete argumenten aan te tonen.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat hij reeds meerdere malen strafrechtelijk werd veroordeeld en dit in totaal tot een gevangenisstraf van meer zeven jaar en acht maanden, waarbij hij momenteel meerdere straffen uitzit wegens (poging tot) diefstallen met verzwarende omstandigheden waaronder geweld. Zoals eerder uiteengezet, bevat de bestreden beslissing een zeer uitgebreide motivering over de aard en de ernst van de verschillende strafrechtelijke inbreuken waarvoor verzoeker werd veroordeeld en over de redenen waarom volgens het bestuur verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedrag, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij weerlegt deze beoordeling niet.

De Raad merkt verder op dat verweerder in de bestreden beslissing de volgende motieven met betrekking tot de gezinssituatie van verzoeker heeft opgenomen:

“De nauwste banden die betrokkene met België heeft is het feit dat zijn drie kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken en in België wonen en leven. Echter, opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij steeds goed gezorgd zou hebben voor zijn kinderen en dat de rechtbank een week/weekregeling uitgesproken zou hebben (hiervan wordt geen bewijs voorgelegd), heeft betrokkene er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. De feiten waarvoor betrokkene tot een gevangenisstraf van vier jaar werd veroordeeld vonden plaats op 28.07.2017, op dat ogenblik was betrokkene reeds de vader van drie kinderen. Ook de veroordelingen opgelopen op 12.06.2012, op 27.09.2016 en op 29.01.2018 betreffen feiten die plaatsvonden op een ogenblik dat mijnheer reeds ouderlijke verantwoorde-lijkheid droeg (zijn jongste dochter werd geboren op 06.01.2010). Dit getuigt dus allerm minst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook onder-geschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat de feitelijke gezinssituatie van zijn kinderen door huidige beslissing niet veranderd. Zij hebben steeds ingewoond bij hun moeder en zullen dat ook blijven doen, ook hun scholing komt ook geen enkele manier in het gedrang. Mijnheer zelf verblijft sinds 30.07.2017 in de gevangenis omwille van zeer ernstige feiten van openbare orde, met strafeinde voorzien op 19.07.2023. Aangezien betrokkene reeds langdurig in de gevangenis verblijft, blijkt niet dat dit een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. We merken op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn kinderen zich momenteel bevinden. Uit de voorgelegde bezoekerslijst blijkt dat zijn oudste dochter, samen met haar maternale

grootouders, haar vader regelmatig bezoekt in de gevangenis. We merken hierbij op dat veel van deze bezoek op virtuele wijze gebeurden. Dit kan ze blijven doen minstens tot het voorziene strafeinde op 19.07.2013 aangezien huidige beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien betrokkene zijn gevangenisstraf dient uit te zitten. Nadien kunnen betrokkene en zijn ex-echtgenote er voor kiezen om, in het belang van de kinderen, contact te houden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Marokko. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken en het land dus op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen, eventueel vergezeld door hun moeder of door hun maternale grootouders. We wijzen er op dat betrokkene en zijn oudste dochter gewend zijn aan virtuele contacten, aangezien veel van de gevangenisbezoeken van zijn dochter virtueel plaatsvonden. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing voor de belangen van zijn kinderen. Zo wijst verweerder erop dat de huidige gezinssituatie geenszins wordt veranderd door de bestreden beslissing. De kinderen hebben immers steeds ingewoond bij hun moeder en zullen dat ook blijven doen. Ook hun scholing komt op geen enkele manier in het gedrang. Verweerder stelt dat verzoeker reeds langdurig in de gevangenis verblijft, waardoor de bestreden beslissing geen ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben. Er wordt tevens op gewezen dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt en dat verzoeker dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn gezin zich momenteel bevinden. Verzoeker laat na om concreet in te gaan op deze motieven. Gelet op deze uitgebreide motivering, kan de Raad geenszins vaststellen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen of met de gevolgen van de bestreden beslissing op deze kinderen en het gezinsleven.

Ook wat betreft de contacten via de moderne communicatiemiddelen heeft verweerder extensief gemotiveerd, waarbij hij het gegeven dat de huidige bezoeken vaak op virtuele wijze gebeuren verzoeker of zijn kinderen geenszins kwalijk neemt. Hij wijst er enkel op dat het gezinsleven ook momenteel al via de moderne communicatiemiddelen wordt onderhouden en dat zowel verzoeker als zijn oudste dochter hieraan al zijn gewend. Bovendien gaat verzoeker er met zijn kritiek volledig aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing er uitdrukkelijk op heeft gewezen dat het gegeven dat de uitoefening van verzoekers gezinsleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, het loutere gevolg is van de eigen keuze van verzoeker om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Verzoeker betwist dit niet. Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing duidelijk dat de persoonlijke belangen van verzoeker niet opwegen tegen de belangen van de samenleving om de openbare orde te beschermen. Verzoeker betwist verder ook niet dat na verzoekers strafeinde, naast het contact via de moderne communicatiemiddelen, de kinderen verzoeker ook periodiek kunnen bezoeken in zijn land van herkomst, nu deze kinderen – eventueel vergezeld door hun moeder of hun maternale grootmoeders – België op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Het is dus geenszins zo dat als gevolg van de bestreden beslissing elk fysiek contact onmogelijk zou worden. Verzoeker toont dit alvast niet aan. De bestreden beslissing houdt overigens ook nog geen bevel om het grondgebied te verlaten in. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker ook niet aantoonde dat het gegeven dat tijdens de coronapandemie het fysieke contact met zijn kinderen noodzakelijkerwijze was beperkt, heeft geleid tot specifieke problemen in hoofde van zijn kinderen, bijvoorbeeld op het vlak van hun opvoeding en ontwikkeling.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn kinderen niet mee kunnen verhuizen naar zijn land van herkomst, volstaat de vaststelling dat de bestreden beslissing zulks ook niet vooropstelt. Deze kritiek gaat voorbij aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met de hogere belangen van zijn kinderen. Uit de bestreden beslissing blijkt net een uitgebreide en zeer concrete belangenafweging, waarbij alle elementen werden meegenomen. Ook het lange verblijf in België en de eventuele elementen van integratie van verzoeker in België werden duidelijk betrokken in de beoordeling. Verzoeker laat na een concrete kritiek te ontwikkelen tegen deze motivering.

Verweerder heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven, de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin op concrete wijze afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische Staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle

relevante feiten en omstandigheden, die de situatie van verzoeker en zijn gezin kenmerken, in overweging genomen. Verweerder heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens afgewogen tegen de vaststelling dat er redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de openbare veiligheid vormt. Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, zoals hoger besproken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in casu een zwaarder gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat diens persoonlijke en familiale belangen niet opwegen tegen het belang van de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.7. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vast dat – daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van dit artikel – uit voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM reeds voldoende blijkt dat verweerder op omstandige wijze rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kinderen en dat hij in dit verband een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt. Een schending van dit artikel kan dus in geen geval worden aangenomen.

2.8. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, moet worden vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of een onzorgvuldige feitenvinding. Er blijkt niet dat bepaalde in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen ten onrechte niet in rekening zijn gebracht en evenmin dat deze niet zorgvuldig zijn onderzocht en niet op kennelijk redelijke wijze zijn beoordeeld.

2.9. Samenvattend stelt de Raad vast dat een kennelijke appreciatiefout of een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.10. Verzoeker voert in de hoofding van zijn middel nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laat na om concreet te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling heeft geschonden. Er is dan ook geen sprake van een duidelijk omschreven rechtsmiddel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS